

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מבואה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment- O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

ראש השנה-ראוהו בית דין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
איכוון ותקע לי.	אמר ליה רבי זירא לשמעה:										◊	כט.		
משמיע בעי כוונה	אלמא קסבר: [רבי זירא]									■		כט.		
היה עובר אחורי בית הכנסת, או שהיה ביתו סמוך לבית הכנסת, ושמע קול שופר או קול מגילה, אם כוון לבו - יצא, ואם לאו - לא יצא.	מיתבי:									⋈	◊	כט.		
וכי כוון לבו מאי הוי? היאך לא קא מיכוון אדעתא דידיה										⋈		כט.		
הכא בשליח ציבור עסקינן, דדעתיה אכוליה עלמא.										!	◊	כט.		
נתכוון שומע ולא נתכוון משמיע, נתכוון משמיע ולא נתכוון שומע - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.	תא שמע:									⋈	◊	כט.		
קתני משמיע דומיא דשומע, מה שומע שומע לעצמו, אף משמיע - משמיע לעצמו.										⋈		כט.		
לא יצא	וקתני:									⋈		כט.		
תנאי היא										!	◊	כט.		
שומע - שומע לעצמו, ומשמיע - משמיע לפי דרכו.	דתניא: [ת"ק]									⋈	!	◊	כט.	
במה דברים אמורים - בשליח צבור, אבל ביחיד - לא יצא, עד שיתכוון שומע ומשמיע.	רבי יוסי:									⋈	!	◊	כט.	
(שמות יז) והיה כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל וגו', וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברת מלחמה? אלא לומר לך: כל זמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה, ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתגברים, ואם לאו - היו נופלים.												■	כט.	
כיוצא בדבר אתה אמר (במדבר כא) עשה לך שרף ושים אתו על נס והיה כל הנשוח וראה אתו וחי, וכי נחש ממית או נחש מחיה? אלא בזמן שישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים - היו מתרפאין, ואם לאו היו נימוקים.												■	כט.	
הרש שוטה וקטן אין מוציאין את הרבים ידי חובתן.												■	כט.	
זה הכלל: כל שאינו מחוייב בדבר - אינו מוציא את הרבים ידי חובתן.												■	◊	כט.
הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים, ולוים, וישראלים, גרים, ועבדים משוחררים, ושומטום ואנדרוגינוס, מי שחציו עבד וחציו בן חורין.	תנו רבנן:											■	◊	כט.
שומטום - אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.												■	◊	כט.
אנדרוגינוס - מוציא את מינו אבל לא את שאינו מינו.												■	◊	כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.												■	◊	כט.
הכל חייבין בתקיעת שופר: כהנים, לוים וישראלים.	אמר מר:											■	◊	כט.
פשיטא אי הני לא מיחייבי - מאן מיחייבי?												⋈		כט.
כהנים אצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל וכתבי (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם - מאן דליתיה אלא בתקיעה דחד יומא הוא דמיחייב, והני כהנים, הואיל ואיתנהו בתקיעות דכל השנה, דכתיב (במדבר י) ותקעתם בחצוצרת על עלתיכם, אימא לא ליחייבו - קא משמע לן.												!	◊	כט.
מי דמי? התם - הצוצרות, והכא - שופר												⋈		כט.
אלא אצטריך, סלקא דעתך אמינא: הואיל ותנן:												!	◊	כט.
שוה היובל לראש השנה לתקיעה ולברכות	[תנן]											!	◊	כט.
מאן דאיתיה במצות היובל - איתיה במצוה דראש השנה, והני כהנים, הואיל וליתנהו במצוה דיובל												!	◊	כט.
כהנים ולוים מוכרין לעולם וגואלין לעולם	דתנן:											!	■	כט.
אימא: במצוה דראש השנה לא ליחייבו, קא משמע לן.												!		כט.
מי שחציו עבד וחציו בן חורין אינו מוציא לא את מינו ולא את שאינו מינו.												■	◊	כט.
ולעצמו מוציא.	רב הונא:											■	◊	כט.

מאי שנא לאחרים דלא - דלא אתי צד עבדות ומפיק צד חירות, לעצמו נמי, לא אתי צד עבדות דידיה ומפיק צד חירות דידיה	רב נחמן לרב הונא:									ז					כט:
אף לעצמו אינו מוציא.	אלא אמר רב נחמן:										■				כט:
מי שחציו עבד וחציו בן חורין - אף לעצמו אינו מוציא.	תניא נמי הכי:										■	■			כט:
כל הברכות כולן, אף על פי שיצא - מוציא, חוץ מברכת הלחם וברכת היין, שאם לא יצא - מוציא, ואם יצא - אינו מוציא.	תני אהבה בריה דרבי זירא:														כט:
ברכת הלחם של מצה, וברכת היין של קידוש היום, מהו? כיון דחובה הוא - מפיק, או דלמא ברכה לאו חובה היא?	בעי רבא:														כט:
כי הוינן בי רב פפי הוה מקדש לן, וכי הוה אתי אריסיה מדברא הוה מקדש להו.	תא שמע: דאמר רב אשי:											!			כט:
לא יפרוס אדם פרוסה לאורחין אלא אם כן אוכל עמהם. אבל פורס הוא לבניו ולבני ביתו, כדי לחנכן במצות. ובהלל ובמגילה, אף על פי שיצא - מוציא.	תנו רבנן:														כט:
הדרן עלך ראוהו בית דין															

ראש השנה-יום טוב		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ	כ	
יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת, במקדש היו תוקעין, אבל לא במדינה.														■	כט:
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי שיהו תוקעין בכל מקום שיש בו בית דין.	[רבנן]													■	כט:
לא התקין רבן יוחנן בן זכאי אלא ביבנה בלבד.	רבי אלעזר:													■	כט:
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.	אמרו לו:													■	כט:
ועוד זאת היתה ירושלים תירה על יבנה: שכל עיר שהיא רואה ושומעת וקרובה ויכולה לבוא - תוקעין, וביבנה לא היו תוקעין אלא בבית דין בלבד.														■	כט:
מנא הני מילי?														^	כט:
כתוב אחד אומר (ויקרא כג) שבתון זכרון תרועה, וכתוב אחד אומר (במדבר כט) יום תרועה יהיה לכם. לא קשיא כאן - ביום טוב שחל להיות בשבת, כאן - ביום טוב שחל להיות בחול.	רבי לוי בר לחמא אמר רבי חמא בר חנינא:													!	כט:
אי מדאורייתא היא - במקדש היכי תקעינן? ועוד: מלאכה היא דאצטריך קרא למעוטי?	רבא:													ז	כט:
(במדבר כט) כל מלאכת עבדה לא תעשו - יצתה תקיעת שופר ורדיית הפת, שהיא חכמה ואינה מלאכה.	דתנא דבי שמואל:													ז	כט:
מדאורייתא מישרא שרי, ורבנן הוא דגזור ביה, כדרבה.	אלא אמר רבא:													!	כט:
הכל חייבין בתקיעת שופר, ואין הכל בקיאין בתקיעת שופר, גזירה שמא יטלנו בידו וילך אצל הבקי ללמוד, ויעברנו ארבע אמות ברשות הרבים. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דמגילה.	דאמר רבה:													!	כט:
משחרב בית המקדש התקין רבן יוחנן בן זכאי וכו'.														■	כט:
פעם אחת חל ראש השנה להיות בשבת והיו כל הערים מתכנסין. אמר להם רבן יוחנן בן זכאי לבני בתירה: נתקע - אמרו לו: נדון. אמר להם: נתקע ואחר כך נדון. לאחר שתקעו אמרו לו: נדון - אמר להם: כבר נשמעה קרן ביבנה, ואין משיבין לאחר מעשה.	תנו רבנן:													■	כט:
לא התקין רבן יוחנן בן זכאי אלא ביבנה בלבד.	רבי אלעזר:													■	כט:
אחד יבנה ואחד כל מקום שיש בו בית דין.	אמרו לו:													■	כט:
אמרו לו היינו תנא קמא														ז	כט:
איכא בינייהו בי דינא דאקראי.														!	כט: